

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci

žalobců: **a) Správa železniční dopravní cesty, státní organizace**
 IČ: 709 94 234
 se sídlem 110 00 Praha 1, Dlážděná 1003/7
 a b) České dráhy, a. s.
 se sídlem 110 12 Praha 1, Nábřeží L. Svobody 1222, IČO: 70994225

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
 se sídlem 461 80 Liberec 2, U Jezů 642/2a, IČO: 70891508

v řízení o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2017, č. j. OD 1036/17-3/67.1/17267/Rg KULK 60940/2017,

takto:

I. Žaloby se odmítají.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný vydal dne 14. 8. 2017 pod č. j. OD 1036/17-3/67.1/17267/Rg KULK 60940/2017, rozhodnutí, jímž podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „*správní řád*“), zamítl odvolání shora uvedených žalobců a) a b), proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí Městského úřadu Turnov (dále jen „*správní orgán*“) ze dne 12. 6. 2017, zn. OD/17/17214/PRS, jako odvolání nepřipustné. Tímto rozhodnutím rozhodl správní orgán podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále jen „*přestupkový zákon*“), o zastavení přestupkového řízení, neboť skutek, o kterém se řízení vedlo, nebyl podle něho přestupkem. Dlužno přitom zdůraznit, že účastníkem tohoto řízení byl pouze M. M., když žalobci se za jeho účastníky nepřihlásili ve smyslu § 72 písm. b) přestupkového zákona. Přestupkové řízení tedy bylo vedeno pouze s M. M. (tato skutečnost měla pro rozhodnutí krajského soudu zásadní význam), který byl podezřelý z toho, že dne 4. 2. 2017, ve 14:47 hodin, na silnici č. III/27915, v km 0,534 v katastru obce Přepere, na železničním přejezdu č. P2723, jako řidič přejížděl jednokolejný železniční přejezd zabezpečený světelným přejezdovým zabezpečovacím zařízením v době, kdy z jeho levé strany přijížděl vlak od Turnova. Jmenovaný se přitom neměl řídit světelnými signály, nepřesvědčit se, zda může železniční přejezd bezpečně přejet, přičemž nedovoleně na železniční přejezd vjel, a to v době, kdy byla dávana výstraha dvěma červenými střídavě

přerušovanými světly signálu přejezdového zabezpečovacího zařízení, a kdy byl vidět příjíždějící vlak. Na železničním přejezdu poté došlo ke střetu zadní části osobního motorového vozidla s levou přední částí vlaku. Ke zranění osob nedošlo, vliv alkoholu u řidiče i strojvedoucího byl vyloučen dechovou zkouškou.

2. K tomuto závěru, tedy že se M. M. uvedeného přestupku nedopustil, dospěl správní orgán předně po výpovědi řidiče M. M. ze dne 24. 4. 2017, když ten mimo jiné uvedl:

„Přijel jsem se svou manželkou k železničnímu přejezdu, na kterém blikala červená výstražná světla a zvukové znamení bylo slyšet. Cca po 3 minutách se výstražná světla a zvuk vypnul. To zaregistrovala i moje manželka. Do půl minuty jsem se opatrně rozjel s tím, že na světlech byla porucha a žádný vlak nejede. Vlak příjížděl z mé levé strany a do kolejí nebylo přes budovu a živý plot vidět. Když jsem vjel na koleje, ihned jsem spatřil příjíždějící vlak a okamžitě zrychlil, aby nedošlo ke střetu. Tomu jsem už nedokázal zabránit. Po vystoupení z auta jsem volal policii na linku 158 a ke konci hovoru se signalizace spustila. Toto bych chtěl ověřit, protože v telefonu musela být zvuková signalizace slyšet. Nehodu jsem tak nemohl nijak ovlivnit a zabránit jí. Následně jsem náhodou jel dne 8. 2. 2017 v 09:20 hodin, kdy zaměstnanci drah něco prováděli se světly a měli přitom otevřenou rozvodovou skříň. Ve spisu je předložen videozáznam o provedení ověřovacího pokusu, nikoliv však záznam o kontrole prováděné zaměstnanci drah, kterou jsem si vyfotil a pořídil videozáznam.“

3. Na základě této výpovědi byla správním orgánem dotazována Správa železniční dopravní cesty, státní organizace, tedy žalobce a), o sdělení, zda ověřovací pokus skutečné přibližovací doby vlaku a ověřována správnost fungování výstražného zařízení, jak byly prováděny dne 8. 2. 2017, proběhly bez předchozího zásahu u výstražného zařízení (možné opravy, seřízení apod.) ode dne 4. 2. 2017 ve 14:47 hod., kdy došlo ke srážce na železničním přejezdu a zda ověřovací pokus probíhal jen tak, jak je zaznamenán v předloženém videozáznamu.
4. Dotazovaná na to odpověděla, že ověřovací pokus probíhal bez jakéhokoliv zásahu do výstražného zařízení a že byla provedena pouze nařízená měření a ověření provozuschopnosti zařízení. Dále bylo sděleno, že dne 6. 2. 2017 byla provedena měsíční údržba.
5. Při ústním jednání dne 24. 4. 2017 předložil řidič M. M. pořízenou fotodokumentaci a videozáznam ze dne 8. 2. 2017, kdy byl prováděn ověřovací pokus. Na videozáznamu pořízeným telefonem je patrné, jak 2 technici Českých drah něco provádějí na světelné signalizaci a v rozvodné skříni a světelná signalizace je nefunkční.
6. Pan M. M. dále uvedl, že po vystoupení z auta volal policii na linku 158 a ke konci hovoru se signalizace spustila. Poukazoval na potřebu tuto skutečnost ověřit, protože v telefonu musela být zvuková signalizace slyšet. Proto správní orgán zažádal o tento hovor, kdy panem M. M. bylo voláno na linku 112. Ze záznamu hovoru je zřejmé, že zvuková signalizace nefungovala. Správní orgán k tomu v odůvodnění rozhodnutí dále uvádí, že pan M. M. v hovoru popisoval, kde se nachází a přečetl číslo přejezdu P 2723 do telefonu. Poté byl přepojen na linku 155, kde je zřetelně slyšet, jak se zvuková výstražná signalizace v průběhu hovoru rozezvučela.
7. Na základě toho správní orgán konstatoval, že výstražné zařízení v době dopravní nehody nefungovalo správně a zaměstnanci na tomto zařízení prováděli dne 6. 2. 2017 a 8. 2. 2017 nějaký zásah. Proto podle něho provedený ověřovací pokus neslouží jako

důkaz správného fungování zabezpečovacího zařízení v den dopravní nehody. Naopak zvukový záznam o nahlášení dopravní nehody potvrzuje tvrzení pana M. M. a jeho manželky, že výstražné zařízení nebylo funkční. Dále pan M. M. ze svého pohledu řidiče nemohl vidět příjíždějící vlak pro překážku ve výhledu v podobě maskovaného plotu a budovy přímo u silnice a kolejíště. Proto z těchto důvodů správní orgán řízení o dané přestupkové věci zastavil. Potud skutkový stav věci ze správního spisu správního orgánu a odůvodnění jeho prvoinstančního rozhodnutí ve věci.

8. Proti rozhodnutí správního orgánu podali žalobci odvolání, o nichž rozhodl žalovaný žalovaným rozhodnutím. V něm žalovaný zdůraznil, že ani jeden z odvolatelů neuplatnil v daném řízení u správního orgánu nárok na náhradu škody, která jim měla být přestupkem způsobena, a proto s nimi nebylo jednáno ve smyslu § 72 písm. b) přestupkového zákona jako s účastníky řízení, jehož výsledkem bylo žalované rozhodnutí. Krom toho by se poškození mohli odvolat jen do výroku o náhradě škody, nikoliv tedy do výroku o vině, jak učinili. Z uvedených důvodů žalovaný uzavřel, že jde o odvolání nepřípustná.
9. Žalobci se s rozhodnutím žalovaného neztotožnili a napadli je včas podanými žalobami. Podle § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), směřují-li samostatné žaloby proti témuž rozhodnutí anebo proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí, může je předseda senátu usnesením spojit ke společnému projednání. A to je právě daný případ, kdy podali žaloby dva žalobci, kteří byli poškozeni při stejné mimořádné události na železnici – střetu vlaku osobní dopravy R 1147 s osobním automobilem tovární značky Volkswagen Passat, RZ, který řídil pan M. M., přičemž obě žaloby brojí proti témuž rozhodnutí žalovaného a skutkově spolu souvisí. Krajský soud je proto spojil ke společnému projednání usnesením ze dne 5. 12. 2018. č. j. 51 A 23/2017-37, které nabylo právní moci dne 11. 12. 2018.
10. Podstatou žaloby žalobce a) bylo tvrzení, že ačkoliv správnímu orgánu muselo být známo, že je poškozeným v důsledku mimořádné události, tak s ní správní orgán „i přes její zaručené účastenství na řízení plynoucí ze zákona“, tak s ním správní orgán jako s účastníkem nejednal, když jej v tomto procesním postavení zcela opomenul. Tím byl z řízení vyloučen a nemohl tak uplatňovat důkazy, jimiž disponuje, a které svědčí o odlišném skutkovém průběhu dané mimořádné události. Neztotožňuje se ani s názorem žalovaného, že nebyl účastníkem řízení, protože v řízení před správním orgánem neuplatnil nárok na náhradu škody. Proti tomuto závěru brojí žalobce tím, že o vedení přestupkového řízení nebyl uvědomen. Zastal rovněž názor, že lze uplatnit nárok na náhradu škody i v odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí. Vzhledem k těmto žalobcem a) tvrzeným pochybením pak vyjádřil názor, že rozhodnutí může naplňovat znaky rozhodnutí nicotného. Poslední okruh námitek se dotýkal zjištěného skutkového stavu věci, který považoval za nesprávný. Vzhledem k tomu navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo.
11. Rovněž žalobce b) namítal, že se dozvěděl o vedení daného přestupkového řízení, jakož i o rozhodnutí správního orgánu, jímž bylo toto řízení zastaveno. Jeho vadu spatřoval v tom, že ačkoliv podle § 72 písm. b) přestupkového zákona byl ze zákona účastníkem předmětného přestupkového řízení, tak s ním jako s účastníkem správní orgán nejednal. Přitom mu bylo známo, že měl v přestupkovém řízení pozici poškozeného. Jeho absence v proběhlém přestupkovém řízení pak měla přímý vliv na zjištění správného skutkového

stavu věci a tím i na věcnou správnost žalovaného rozhodnutí. Poukazoval též na to, že nárok na náhradu škody neuplatnil v důsledku pochybení správního orgánu, které se následně snažil napravit podaným odvoláním. V ostatním byl obsah žaloby obdobný jako v případě žaloby žalobce a).

12. Z obsahů obou žalob lze shrnout, že nezákonnost žalovaného rozhodnutí spatřují žalobci shodně v podstatě v tom, že jim správní orgán svým postupem neumožnil uplatnit nároky na náhradu škody a že pokud by byly účastníky řízení i jen v zákonem vymezeném rozsahu, tak že by správní orgán nemohl dojít k závěru, k jakému došel, tedy, že jsou v dané věci důvody pro zastavení řízení. V tomto směru bylo argumentováno i rozsudkem Vrchního soudu ze dne 31. 8. 1998, sp. zn. 5 A 27/96.

13. Krajský soud uvedeným námitkám (steskům) žalobců z jejich pozice sice rozumí, nicméně s ohledem na skutkový stav věci a stávající aktuální judikaturu neshledal ničeho, aby mohl rozhodnout ve věci tak, jak bylo navrhováno. V přezkoumávané věci jde totiž o to, že předmětem žalob jsou rozhodnutí související se zastavením přestupkového řízení, když k tomuto závěru došel správní orgán po provedeném přestupkovém řízení a žalovaný shledal jeho postup zákonným. Nejsou to rozhodnutí, jež by se dotýkala náhrady škody. Pokud bylo v této souvislosti poukazováno na judikaturu Vrchního soudu obsaženou v jeho rozhodnutí ze dne 31. 8. 1998, sp. zn. 5 A 27/96, třeba předně uvést, že vychází ještě ze starého správního řádu č. 71/1967 Sb. a že ta byla navíc překonána Nejvyšším správním soudem, např. obsažené v rozsudku ze dne 31. 10. 2007, č. j. 2 As 46/2006-100, následujícím způsobem (dále viz citace z jeho části V. odůvodnění):

„Podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. soud usnesením návrh odmítne, jestliže byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s., kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.“

Podle § 72 písm. b) zákona o přestupcích je účastníkem řízení o přestupku poškozený, pokud jde o projednávání náhrady majetkové škody způsobené přestupkem. Jak je patrné již jen ze samotné dikce uvedeného ustanovení, nezakládá se jím generelní účastenství poškozeného v přestupkovém řízení, nýbrž účastenství omezené povahou a rozsahem práv poškozeného, o kterých se v přestupkovém řízení jedná.

Jádrovým obsahem přestupkového řízení je posuzování viny obviněného z přestupku a případné ukládání sankce. Toto posuzování se děje výlučně ve vztahu státu a obviněného z přestupku a má čistě veřejnoprávní povahu – stát zde (až na nečetné výjimky z úřední povinnosti) ve veřejném zájmu stíhá jednání naplňující znaky skutkových podstat přestupků, tj. specifických deliktů. Poškozený v tomto vztahu nemá postavení účastníka řízení, nýbrž eventuálně toliko svědka, který může podat svědectví o jednání obviněného z přestupku, o následcích jeho činu či o jiných rozhodných skutečnostech.

Podle § 70 odst. 2 zákona o přestupcích, jestliže škoda a její výše byla spolehlivě zjištěna a škoda nebyla dobrovolně nahrazena, uloží správní orgán pachateli přestupku povinnost ji nahradit; jinak odkáže poškozeného s jeho nárokem na náhradu škody na soud nebo jiný příslušný orgán. Vztah mezi poškozeným a obviněným z přestupku, z něhož vyplývá omezené účastenství poškozeného v přestupkovém řízení, má povahu soukromoprávní – jeho předmětem jsou výlučně majetkověprávní nároky (a ještě jen některé), a sice nárok

poškozeného na náhradu majetkové škody způsobené jednáním, které bude právně kvalifikováno jako přestupek. O tomto nároku může být v rámci řízení o přestupku rozhodnuto (a zásadně – jsou-li pro to dány podmínky – i rozhodnuto být má), nicméně vždy zde pro poškozeného zůstává otevřena možnost vymáhat svůj majetkový nárok i mimo přestupkové řízení cestou jeho uplatnění v řízení občanskoprávním. Nárok je poškozenému přiznán tehdy – a jen tehdy – dává-li k tomu výsledek řízení o posuzování viny obviněného z přestupku podklad, přičemž poškozený do tohoto přestupkového řízení „v užším smyslu“ jako účastník řízení zasahovat nemůže. Jeho nárok se ovšem projednává toliko za podmínky, že v přestupkovém řízení „v užším smyslu“ je rozhodnuto o tom, že obviněný z přestupku přestupek spáchal, tj. že je pachatelem přestupku. Posuzování této otázky se však nachází mimo sféru ovlivnitelnou procesní aktivitou poškozeného jako účastníka řízení, neboť je svěřeno výlučně interakci procesní aktivity státu, který vede přestupkové řízení „v užším slova smyslu“, a obviněného z přestupku. Poškozený nemá subjektivní právo na to, aby osoba, kterou označí za pachatele přestupku, nebo jiná osoba, o níž skutečnost, že přestupek spáchala, v přestupkovém řízení vyšla najevo, byla takovou osobou také shledána (a to ani u přestupků projednatelných jen na návrh ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť zde je návrh nutnou podmínkou toliko ve vztahu k možnosti zahájit a vést řízení o přestupku, nečiní však z návrhovatele plnohodnotného účastníka řízení o přestupku a nezakládá jeho subjektivní „právo na shledání viny“ u pachatele přestupku). Proto je zcela nepřijatelná argumentace stěžovatele v kasační stížnosti o tom, že tím, že správní orgány obvinily z přestupku osobu, která jej zjevně nespáchala, navíc odlišnou od osoby označené stěžovatelem jako oznamovatelem přestupku za jeho pachatele, mu fakticky znemožnily v rámci přestupkového řízení domoci se náhrady škody způsobené jednáním, které jako oznamovatel měl za přestupek. Stejně tak nepřijatelná je i jeho lamentace nad tím, že mu rozhodnutím žalovaného bylo upřeno právo na spravedlnost, pořádek a rovnost před zákonem – „spravedlnost a pořádek“ nejsou subjektivní práva, nýbrž (ve smyslu, v jakém o nich hovoří stěžovatel) sociologické kategorie charakterizující stav společnosti, kterého se dosahuje krom jiného i řešením sporů o právo správními orgány či soudy. Stěžovatel může vést spor o právo s tím, koho má za škůdce na svém majetku, cestou občanskoprávního řízení a pouze podmíněně a v omezené míře v rámci řízení přestupkového. V tomto smyslu je nutno ve stěžovatelově věci chápat i princip rovnosti před zákonem – stejně tak jako on nemá nad rámec vcelku omezených možností daných mu jako poškozenému prostředky, jak v přestupkovém řízení postupovat proti tomu, koho má za škůdce na svém majetku, neměl by ani nikdo jiný, pokud by za obdobných okolností naopak on stěžovatele považoval za škůdce, prostředky vůči němu. Právně-politicky lze jistě vést úvahy o tom, zda postavení poškozeného v přestupkovém řízení je koncipováno efektivně. Není však věcí správního soudu, aby tuto otázku (vyjma případných úvah o ústavní konformitě zákonodárcem zvoleného řešení – k tomu viz dále) posuzoval.

Ustanovení § 72 písm. b) zákona o přestupcích tedy nezakládá univerzální účastenství poškozeného v řízení o přestupku, nýbrž účastenství toliko v rozsahu, v jakém se projednává jeho nárok, přičemž poškozený nemá jako účastník řízení možnost zasahovat do posuzování otázek viny a sankce, nýbrž pouze do otázky náhrady majetkové škody v užším slova smyslu, tj. do toho, zda správní orgán rozhodující ve věci přestupku na základě závěru o vině obviněného z přestupku (a tento závěr je mimo procesní dispozici poškozeného) správně posoudil otázky přímo související s náhradou škody, zejména kauzalitu mezi jednáním pachatele přestupku a majetkovou újmu poškozeného, zavinění pachatele přestupku a výši škody. V tomto smyslu nutno rovněž interpretovat ustanovení § 81 odst. 2 zákona o přestupcích, podle něhož poškozený se může odvolat jen ve věci náhrady škody.

Zákonodárce zvolil v právní úpravě, jak ji Nejvyšší správní soud shora vyložil, relativně restriktivní vymezení práv poškozeného v přestupkovém řízení; Nejvyšší správní soud nicméně nemá pochyb o ústavní konformitě této úpravy i jejího výkladu, zejména o konformitě s čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8 (vyhlášena pod č. 209/1992 Sb.), podle jehož věty první každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Nelze totiž přehlédnout, že úprava účastenství poškozeného v přestupkovém řízení mu dává určité privilegované postavení „navíc“ nad rámec jeho obecných procesních možností založených ustanoveními o řízení ve věcech občanskoprávních, přičemž tyto jeho obecné možnosti nijak neomezuje. Adhezní řízení o náhradě škody v rámci řízení přestupkového tedy není ničím jiným než z hlediska procesní ekonomie i procesního komfortu poškozeného efektivním způsobem rozhodnutí o jeho nároku, lze-li tak učinit bez větších složitostí a v rámci přestupkového řízení, přičemž otázky komplikované či mezi poškozeným a tím, koho má poškozený za škůdce (kterým může být jak obviněný z přestupku, u něhož je shledáno, že byl jeho pachatelem, tak obviněný, jenž takovým shledán nebyl), sporné mohou být projednány příslušným orgánem (zpravidla soudem v občanskoprávním řízení) mimo přestupkové řízení.

Z takto vymezeného rozsahu procesních oprávnění poškozeného ve správním řízení o přestupku vyplývá i rozsah jeho žalobní legitimace v soudním řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí ve věci přestupku podle § 65 a násl. s. ř. s. Právní sféra poškozeného je tímto správním rozhodnutím dotčena toliko stran přiznání či nepřiznání nároku na náhradu škody, příp. stran rozsahu tohoto nároku, nikoli však v tom ohledu, zda vstupní podmínka případného přiznání nároku, tedy posouzení viny obviněného z přestupku, byla či nebyla správně posouzena. Poškozený proto může podat žalobu toliko proti výroku správního orgánu o náhradě škody, nikoli proti výroku týkajícímu se posuzování viny obviněného z přestupku či sankce za přestupek uložené. Otázka viny obviněného z přestupku se proto k žalobě poškozeného posuzuje jen z toho hlediska, zda v řízení o přestupku byl obviněný shledán pachatelem přestupku, a dále z hledisek, zda a v jakém rozsahu škodu svým v rámci přestupkového řízení posuzovaným jednáním způsobil.

Je tedy nepochybné, že předmětem soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného nemohl být výrok rozhodnutí žalovaného o zastavení přestupkového řízení, neboť ten je – byť implicitně – výrokem o vině, přesněji řečeno výrokem, z něhož plyne, že vina obžalovaného nebyla v přestupkovém řízení shledána – ve stěžovatelově případě proto, že obviněný z přestupku skutek kladený mu za vinu nespáchal [viz § 76 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích].“

14. Z uvedeného tak jednoznačně plyne, že žalobu poškozeného proti správnímu rozhodnutí v řízení o přestupku musí krajský soud odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., je-li podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou, což je tehdy, napadá-li výrok správního rozhodnutí týkající se viny obviněného z přestupku či sankce. Výrokem týkajícím se viny je přitom i výrok o zastavení řízení o přestupku, což je přesně i daný případ, kdy žalobci napadli žalobami rozhodnutí o zastavení přestupkového řízení.
15. Jinými slovy, přestupkový zákon je speciální právní normou ve vztahu ke správnímu řádu (zde šlo o přestupek spáchaný ještě za účinnosti starého přestupkového zákona č. 200/1990 Sb.), který v § 72 písm. b) stanovil, že poškozený je účastníkem řízení pouze tehdy, pokud jde o projednávání náhrady majetkové škody způsobené přestupkem. Poškozený, který v přestupkovém řízení neuplatnil nárok na náhradu škody a který není

ani navrhovatelem tohoto řízení, nemá postavení účastníka přestupkového řízení ve smyslu § 72 přestupkového zákona (k tomu také viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 2 As 73/2006-53). Pokud pak taková osoba podá žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, které se týká pouze viny a trestu obviněného z přestupku, soud takovou žalobu odmítne podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť byla podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou. Aby se tedy poškozený stal účastníkem daného přestupkového řízení, navíc v omezeném rozsahu, musel by nejprve vznést nárok na náhradu škody vůči obviněnému. Ani jeden ze žalobců takový nárok u správního orgánu však neuplatnil, ačkoliv znali okolnosti případu. Přitom jde nepochybně o subjekty s dostatečnou právní základnou pro řešení právě takovýchto případů, neboť se s nimi musí setkávat často, a v důsledku toho znát i adekvátní postupy jejich řešení. Za tohoto stavu ovšem nelze, než konstatovat, že si žalobci nestřežili svá práva úplně, a proto ani nebyli účastníky daného přestupkového řízení. Nebylo přitom povinností správního orgánu pátrat po tom, jak budou žalobci škodnou událost řešit, zda prostřednictvím pojišťovny, v občanskoprávním sporu či jinak. Pro výsledek tohoto rozhodnutí je bezvýznamná též okolnost, že byl v dané věci podán návrh na obnovu řízení zakončeného žalovaným rozhodnutím.

16. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud uzavřel, že žaloby podali žalobci, u nichž zcela zjevně nebyla dána aktivní hmotněprávní legitimace a vzhledem k tomu krajskému soudu nezbylo, než obě žaloby podle § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s. odmítnout, neboť byly podány osobami k tomu zjevně neoprávněnými (viz výrok I. tohoto rozhodnutí).
17. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 19. července 2019

JUDr. Pavel Kumprecht v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. S.